

Druhé kolo druhé ricochetové ligy družstev se odehrálo první prosincovou sobotu na sympatických kurtech v Jindřichově Hradci. Turnaj to byl neobyčejně svižný a až na výjimky jednoznačný a taková by chtěla být i tato reportáž.

Většina týmů dorazila v těsném či dokonce nejtěsnějším možném počtu hráčů a hráček. Klub Lázy Rožnov sice dorazil zdaleka v sestavě tří silných mužů, avšak zase bez ženské účasti. Mohl si tak ale dovolit alespoň částečně taktizovat. Jinak se ovšem turnaj vyznačoval, jak už bylo zmíněno, poměrně jasným a nekomplikovaným průběhem a mimořádně vysokým poměrem jednotlivých třísetových zápasů, což jistě není bez zajímavosti: 22 z celkových 27, pokud dobře počítám a nepočítám-li kontumační výsledky... Los tomu tentokrát tak chtěl, že na sebe naráželi relativně nerovní soupeři – to ovšem turnaji samozřejmě nijak neubíralo na kráse, spíše mu přidávalo na rychlosti.

Pětisetové bitvy se odehrály pouze tři, ovšem jen jediná rozhodovala o vítězi celého zápasu mezi týmy. Ani dramatická výhra kunratického Esa Jirky Kisvetra nad Petrem Posnarem nemohla zvrátit konečný výsledek ve prospěch velmi solidně hrajícího náchodského centra a ani případné zaváhání zuřivého Tondy z Tábora v souboji s obdivuhodně klidným Honzou z Rožnova by nic nezměnilo na vítězství tábořských borců v tomto utkání. Zato stále obouruký Pavel Sladovník šel do boje se stále částečně nevyrovnaným Honzou Schmidtem doslova o všechno – nebo přinejmenším o výsledek zápasu mezi týmy i konečné umístění – a do posledního dechu. Právě v tom okamžiku se štěstí přiklonilo na stranu rožnovských, ale pochopitelně mohlo být také všechno jinak. V každém případě to byl to jeden z těch zápasů, jež znalci z publika hned po prvním setu titulovali jako „jasnej pětiseťák“ a mnuli si přitom ruce...

Po dvou kolech ligy se v čele tabulky neohroženě usadil klub Rico Tábor B – který to během turnajů také dává okatě najevo – těsně následovaný Squash Centrem Náchod. Jistě bude zajímavé sledovat, jak si tyto týmy povedou v dalších kolech a zejména ve vzájemných soubojích, které zatím vyznívají ve prospěch Tábora. Nejsrdnatější boje lze nicméně očekávat spíše ve středu pelotonu, kde na sebe narážejí vyrovnanější hráči, jak již naznačil tento turnaj.

Ač nerad, musím podotknout, že jemnou vadou na kráse turnaje byla poměrně slabá účast dívek a žen, bohužel již poměrně tradiční, a v důsledku toho hned několik kontumačních výsledků. Na druhou stranu, na první lize v Praze si silné zastoupení něžných poloviček tentokrát pochvalovali, tak snad nebude až tak zle. V souvislosti se zápasy třetích nasazených v týmech bych nicméně rád zmínil obdivuhodné výkony a zjevně pilně vydřený styl malého juniora Marka v dresu Fitmasterů z ASARCu, který po kurtu prohání dvakrát vyšší soupeřky, až hanba pohledět. Můžeme se jen těšit, až za několik málo let začne po kurtech prohánět nás všechny.

Závěrem nutno říci, že turnaj oplýval jako obvykle dobrou atmosférou a vřelou pohostinností, jak už bývá na většině ricochetových akcí také tradicí. Organizace běžela jak po másle – v tomto ohledu třeba poděkovat Lubošovi za zápis a vedení jednotlivých zápasů – a obsluha byla jako vždy v Hradci pozorná a milá včetně bohatého občerstvení. Nezbyvá než se těšit na výlet do města na pomezí České Kanady nejspíše zase na jaře na některý z turnajů jednotlivců.

Jan Schmidt, RSK Palmovka